ספורט

כדורגל

חיוך נאה, בעיטה חלשה

ההגנה הנודעת של א.ג.פ., בראשותו של השוער הגרי פרום והמגן השמאלי הבינל־אומי — פיר קנודסן — נכנעה בפעם הרא־שונה והיחידה לחלוצים הישראליים. הקהל שנאסף מסביב לאיבטדיון המכביה התל־אבי־בי התאכזב ברובו משתי הקבוצות.

מחלה ישראלית כדנית. הדנים הב־לונדים שיחקו את משחקם הטוב ביותר על אדמת ישראל עד עתה. הם לחמו ותקפו, כדי לא לצאת בהפסד, ולהשוות את התוצאות, אך שערו של יהושע גלזר נשאר ללא מענה. יחס ההתערבויות לפני המשחק, הנחושים והנבואות ייחסו יתרון של שני שערים לטובת מכבי תל־אביב.

אולם בשלבים שונים של המשחק נדמה היה שהגלגל יתהפך. „אם זוהי קבוצת כדור־רגל אירופית, אני צנצנת" — הכריז אחד מששת האלפים, שהקיפו את המגרש. ההר־גשה היתה שהדנים באו לישראל, כדי ללמוד מהקבוצות המקומיות, אך אין ספק שהם יודעים יפה להתנהג על המגרש, לחייך לעבר הקהל. גם הכושר הגופני שלהם עולה על זה הנהוג בארץ, אך אין זה מספיק, כדי להתרומם מעל הדרגה של קבוצות הליגה הראשונה בארץ.

כאשר עמדו החלוצים מא.ג.פ. לפני שער מכבי, ולא ידעו איך להכניס את הכדור לר־שת, נשמעה הדעה, שהם באו מדניה לישראל וחלו במחלה־הכרונית: חוסר ידיעה לבעוט בחזקה לשער ולכבשו.

תמונה הפוכה. אצל המכבים נראתה תמונה הפוכה מזו שהיתה בזמן האחרון. עד עתה היו המכבים נודעים בהתקפה חזקה וב־הגנה רופפת, בעוד שהמשחק נגד הדנים הע־מיד את הענין בצורה הפוכה. ההגנה היתה איתנה, ושורת החלוצים הסרת אינים. הרבה הזדמנויות לא נוצלו לגמרי. זהו שגרם לחוסר יחס רציני כלפי הדנים.

סקוטים עליך, ישראל!

כאשר פסה התעניינות באורחים, השו־הים בארץ, החלה תשומת הלב פונה לעבר אחר, גם הוא בצפון אירופה — סקוטלנד. הענין והמתח לקראת משחקיה של הקבוצה הסקוטית הנודעת — דאנדי — התרוממו עוד יותר, כאשר נודע שהמשחק הראשון של ה־סקוטים (30 מאי 1951) יחנוך את איצטדיון הדשא הנהדר אשר ברמת־גן.

מחלה אנגלית. לעומת מחלתם של הד־נים, נחנו הסקוטים במחלה טיפוסית לאיים הבריטיים: מהירות מסחררת, פצצות לעבר השער מכל מצב. אם יעלה החום במחלת הסקוטים, יהיה הקהל, שיבוא לאיצטדיון הרמת־גני החדש, עד למשהו נדיר. חבל רק שמארגני התחרויות הורידו את המתח במ־כירת כרטיסים במחירים מופרזים, המוציאים את הספורט מתחום השגה של המוני נוער.

„זהו שוק שחור!" אמר נער, שוליה של מסגר. האלפים, שקנו את הכרטיסים, הסכימו עם דעה זו.

סיוף

תעמולה בצנע

נעים לשבת בקולנוע ולראות את ארול פלין נאבק בדו־קרב עם יריבו הרשע. ההבדל בין הקרבות, שנערכו במאה ה־18, והקרבות שנת־קיימו בבית־צבי היה אחד: בקולנוע יודעים אנו, שגבור הסרט ינצח, בעוד שברמת־גן קשה היה לדעת, מי יזכה בפרסים. נדמה שספורט הסיף, התופס מקום נכבד באולימ־פידה, חלף מישראל ונשאר נחלת כמה זקנים המתאמנים פעם בשבוע.

תחרויות הסיוף לנוער לפרס על שם צבי (צבי קליר, שנפל בקרב על אישדוד) ריכזו 15 נערים, שבאו ממקומות שונים: 12 — חיפה, 3 — תל אביב, אחד מרמת־גן. התח־רויות המוקדמות הפגישו את הנערים, חבושי מסכות ההגנה מפני דקירה בפנים, בשלושה בתים. לאחר קרבות עקשניים (32 במספר) עלו לשלב הגמר: משולם פרידלנד, ר.קצנ־שטיין, ע. קצנשטיין (אחים־סייפנים) ובלוך. כבר בקרבות המוקדמים נתגלתה יכולתו של יצקה משולם. הוא גם זכה בפרס, לאחר שנאבק בגמר עם פרידלנד (3:5) שנפצע ביד ימינו. הפצוע זכה במקום השני, בעוד שה־אחים קצנשטיין הוכרחו להסתפק במקומות השלישי והרביעי. התל־אביבי הגיע חמשי.

קיימת התאחדות ארצית לסיוף, אך חסרים ספורטאים המוכנים לחזור לימים־הטובים של הדו־קרב. מאמינים נמצאים בשפע. רק קצת תעמולה היתה מטפחת את הספורט הדורש דם, אומץ וטכניקה.

אולימפיאדה

הרמז הובן

מאז שלטונו של הצאר הרוסי, היתה תרו־מתם היחידה של ספורטאי ברית המועצות למשחקים האולימפיים קטנה וצנועה: משלוח משקיפים בעלי פרצופי־אבן, שכל עבו־דתם הספורטיבית התבטאה בכתיבת רשמים, שהשתרעו על ספרים שלמים, דנו בדרך מש־חקם ושיטותיהם של ספורטאי המערב.

לפני שבועות מספר, לאחר עבודת־כתיבה ומחקר, שנמשכה כשלושים שנה, החליטו כנראה הרוסים, שהם למדו והתחקו מספיק על השיטות הספורטיביות המערביות. הם מתחו את שרירי ספורטאיהם, הודיעו שברית־המועצות תשלח קבוצה מלאה למשחקים האולימפיים של שנת 1952. היתה זו הפעם הראשונה, שרוסיה הקומוניסטית שיגרה מב־רק למנהל הועד האולימפי בלוזאן, אשר בשוויץ, בו נאמר: „יש לנו הכבוד להודיעכם, שהוקם ועד אולימפי סובייטי, המכיר בחוקה האולימפית הבינלאומית, ומבקש להצטרף לגוף האולימפי, להיות מיוצג בקונגרס בוינה. אנו תקוה, כי בקשתנו תתקבל בחיוב בישיבת המליאה של הועד האולימפי הבינלאומי". מז־כיר הועד האולימפי הרוסי — א. סובילב — חתום על המסמך ההיסטורי, שהפך את הקע־רה על פיה, מכיון שעד הרגע האחרון היה קיים חשש, שהארצות המשתייכות לגוש המזרחי תחרמנה את הקונגרס ולא תשתתפנה באולימפידה הקרובה.

המפנה זכה אף לכותרת גדולה בשבועון הספורט הרוסי סובייטסקי ספורט, והעתון הודרז לפרסם את שמות חברי הועד האולימ־פי בברית־המועצות. מעניין שהרוסים הכניסו לועד גם ספורטאים נודעים כאלוף הריצה למרחקים ארוכים — וואנין, וכן את אלופת הגלישה הסובייטית — מריה איזאקובה. דבר זה אינו נהוג בארצות המערב.

שופט וחוקים מאבא סטאלין. נראה שהכניסה האולימפית של הרוסים לאולימפידה הקרובה בהלסינקי (1952) תגרור אחריה גם מספר קשיים. בדרך כלל מביאות תחרו־יות בינלאומיות לחיכוכים, אך הרוסים הצטיינו בשטח זה במיוחד. בעת שנבחרת ארצות־הברית בהרמת משקלות הכריעה את הנבחרת הסובייטית בשנת 1946, המציאו מיד הרוסים שיטת חישוב חדשה, שלפיה הוכיחו שיד מרימי המשקלות הרוסיים היתה על העליונה. הם אף הרחיקו לכת וחזרו למוסקבה, כשבידם העתק מדוייק של הגביע, כדי להראות שנצ־חונם ממשי. בקיץ החולף איימו לנטוש את המסלול והשדה של תחרויות האתלטיקה הקלה על אליפות אירופה, לאחר שנתגלו חלוקי־דעות ביחס למנצח במירוץ השליחים. הסיור האחרון של קבוצה רוסית בסין־האדו־מה הביא נצחונות מכריעים לכדורסלני ברית המועצות. 21 נצחונות הושגו הודות לשופט רוסי, שהנהיג חוקים חדשים, הנהוגים אך ורק בגבולות ברית המועצות.

אולם החלטת הרוסים על ההשתתפות במש־חקים האולימפיים הקרובים לא היתה בלתי צפויה. כבר לפני שנתיים הוציאה הועדה המרכזית של המפלגה הקומוניסטית ברוסיה (יוסף סטלין — מזכיר ומדריך) פקודת אזהרה לאתלטים הסובייטים. לשון הפקודה היתה קצרה: נצחו בתחרויות ואליפויות בינלאו־מיות ברוב ענפי הספורט. האתלטים הבינו את הרמז, החלו לנצח.

ההחלטה של הרוסים להשתתף באולימפידה נתמכה יפה ע"י הועד האולימפי הבינלאומי, כאשר בהצבעה לקבלתם הצביעו 31 נציגים בעדם לעומת חוסר קול נגדי בצירוף שלושה נמנעים. מעניין שנציגי ארצות־הברית תמכו בהתלהבות רבה בקבלת הרוסים, ונראה שהם יתחילו בפעילות ספורטיבית בינלאומית רבה.

אנשים

האלונקה הביסקויטים והכבוד

— על אלונקה מלוכלכת, הנשענת על ארגז ביסקויטים ריק ומספר לוחות עץ, היתה מונחת, במשך כל יום השבת, גופתו של שר החינוך והתרבות, (משה) **דוד רמז** (דרב־קין).

בפינה אחת דחפו קערת פח מתחת לאלונ־קה, כדי שלא תתנדנד. סדין או כיסוי אחר, שיהיה מספיק לכסות את כל החרפה הזאת, לא נמצא, כנראה, בכל בית החולים הדסה בירושלים.

„כולם שוים אחרי המוות", אמר אחד העסקנים, שהסתכל בגופה, כשידיו בכיסיו. אולם רבים, שעברו על פני גופתו של השר, אחת הדמויות הבולטות של העליה השניה, סברו, כי אפשר היה לחלק לו כבוד רב יותר. רק כעבור יום, כשהועברה הגופה למשרד התיכון ולכנסת, בדרך לזכרון־יעקב, תוקן המצב, ונרכה קבורה, ההולמת את כבוד האיש והמדינה.

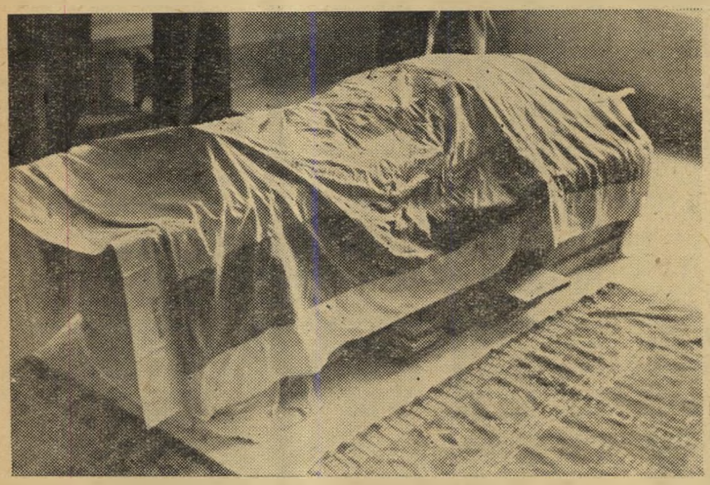

כבוד אחרון לדוד רמז ז"ל
המצב תוקן

הכוכב, הפרחים והאקדח

— הועדה האסטרונומית הבינלאומית הו־דיעה השבוע על זהותו של כוכב חדש, כוכב מספר 519: „אוויטה", על שמה של **אוויטה קירון**, רעייתו של נשיא ארגנטינה, המועמדת לסגנית הנשיא בבחירות הקרובות, שניאותה לכבד בשמה את הכוכב שנתגלה בשנת 1948, אך היה, עד השבוע, חסר שם.

— אגודת מגדלי הפרחים בארצות הבריח החליטה, שכוכבת הקולנוע, שחיינית ויהודית, **אסתר ויליאמס**, (אם לשניים) „מגלמת כל הטיפוסי לאם אמריקאית צעירה", שלחה זר־ענק של שושנים, הכתירה אותה „מלכת יום האמהות — 1951".

— אחר שתחנות השידור ועיתונות העולם הביאו את הידיעה על **ד"ר מוחמד מוס־דק**, ראש ממלת אירן חסיד הלאמת הנפט, המרבה להתעלף, כשהשעה נראית כשרה, כי החליט לשאת אקדח, להסתתר בבניין המג'ליס, טרח עיתונאי אמריקאי בטהרן, בדק את גילו של מוסדק: 76; אך כששאל את ראש הממשלה אישית, הכחיש, קבע כי גילו 69, הסיבה: בני 70 חייבים להתפטר מכהו־נתם במג'ליס. *)

— כאשר **עבדללה**, מלך הירדן, עמד להמריא לתורכיה (סיבת הנסיעה הרשמית: חופשה של שבוע ימים; הבלתי־רשמית: גישושים לקראת חתימת ברית צבאית) התעכב לשעה קלה, סקר גדוד חיילים, אנשי הלגיון, לרגל „יום המרד הערבי", המוחג לזכר היום בו קרא חוסיין, אבי עבדללה, למרד נגד המשעבד התורכי.

המליונים, המוסיקה והמטוס

— כאשר שר האספקה והקיצוב, שהפך שר תחבורה, **דב** („הצנע") **יופה**, שב ממסעו־תיו בארצות הברית, היה מלא סיפורי עידוד כרימון. אחד מהם: **רסל סמית**, סגן נשיא הבנק אוף אמריקה, שהלווה לישראל כמה מליונים דולרים, סיפר לדב יוסף, כי הוא ישן בשקט, על אף החוב שישראל חבה לבנק שלו. עתונאים סקרניים לא יכלו לגלות, אם לשם כך הוא משתמש בגלולות שינה, תוצרת אסיא*), המיוצאות לארצות הברית.

— שעה **שאגא חאן**, חותנה בן ה־75 יותר. אילו היה חוק זה חל על כנסת ישראל, היה הנפגע היחידי: שר הדתות, הרב יהודה ליב מימון, בן ה־76.

— *) אסיא היה חוק זה חל על כנסת ישראל, היה הנפגע היחידי: שר הדתות, הרב יהודה ליב מימון, בן ה־76.
אסיא **), המיוצאות לארצות הברית.

— **) בית חרושת ישראלי למוצרי רפואה המייצא לארצות הברית.

למדו **אנגלית** מהר והיטב
בבית הספר **„קדימה"**
רח' בן־יהודה 74 ת"א
נפתחים קורסים חדשים
למתחילים ולמתקדמים
הרשמה: ביום א' 27.5, ב' — 28.5
משעה 9 עד 12 בצהרים, 4—8 בערב.

פסנתרים
קניה — מכירה — תקונים
כוונים
א. וסטרמן, ת"א, רחוב רש"י 9

דרוש נער שליח
בעל אופניים
לפנות:
דפוס ישראל בע"מ
ע"י גשר רידינג, תל אביב

ביום 10.6.51 (חג השבועות) תערך בגבעת־עמל (שייך מואנים)

תלאה על אופנועים
נסיעה לא מהירה בדרכים
משובשות

מטרת התלאה לבחון את טיב הנסיעה, לא את המהירות. ינצח המשתתף, שיעבור את המסלול במינימום שגיאות.

רשאי להשתתף כל אופנוע בעל 2 כ"ס ומעלה. כל משתתף ישלם לקופת המיבצע 1 ל"י לכסוי ההוצאות.

ההרשמה החלה. אפשר להרשם בכל שעות היום אצל יהודה ענן, רח' בוגרשוב 47, ת"א, או בכל יום ו', בשעה 21.00, בקפה פסגי ע"י קולנוע תמר.

משתתפים מחוץ לתל־אביב יפנו באופן דחוף בכתב אל הכתובת הנ"ל. כל המשתת־פים מתבקשים להרשם בהקדם, כדי להקל על עבודת ועדת־הביצוע.

חישוב התוצאות:

עם כל הורדת רגל מדוושות האופניים, נגיעה בדרך — יצוינו 3 נקודות לרעת הרוכב. הורדה של שתי הרגלים מהדוושות לדרך — הפסד של 5 נקודות. עצירה או יציאה ממסלול הקטע — יצוינו כהפסד של 8 נקודות.